

BIENVENUE. WELCOME. BENVENUTO.

VÍTEJTE V ZÁMKU V OBLACÍCH

Užijte si svůj pobyt.

Hrozilo, že můj první den v profesi chůvy bude naprostý propadák.

„Jsi určitě ta nejhorší chůva na světě, Fanny Funkeová,“ tvrdil i Don, když jsem kolem něj horečně proběhla a přitom hulákala: „Kluci! To není legrace!“

„Jo, prosím, prosím, prosím!“ napodoboval mě Don. „Jinak mě totiž vyhoděj.“

To bylo možné. A přitom jsem přestala dávat pozor asi tak na minutu. Na moji obhajobu: Ztratit děti na sněhu z očí jde rychleji, než se zdá. Tím spíš, když se odplíží pryč a mají na sobě bílé bundy, bílé oteplovačky a bílé čepice. Takové oblečení by přece mělo být ze zákona zakázané. Daleko se dostat nemohly, v kopci byla třpytivá sněhová pokrývka nedotčená. Tady v okolí západní strany hotelu byla ovšem celá řada schovávaček pro maličké, vychytralé děti v maskovacím oblečení. Mohly se schovat za jakoukoli hromadu sněhu, za některým ze stromů, ale třeba i kupa dříví na podpal nebo zídka poskytovaly perfektní úkryt.

Přimhouřila jsem oči proti sluníčku. Na večer a přes vánoční svátky hlásili, že bude padat sníh, ale nebe zatím pořád bylo zářivě modré a sníh jako by se vsadil s okny a měděnými věžemi, věžičkami a střechami, kdo se bude třpytit víc. Dole v údolí však byla od včerejšího rána mlha. A právě těmto povětrnostním podmínkám vděčil hotel za svoje jméno: *Zámek v oblacích*.

„Neobvyklé ticho, že ano?“ Don Burkhardt junior mi připomněl, že teď není čas obdivovat švýcarské hory. „Snad ti malí mezitím neumrzli...“

Don seděl na velkých saních, na kterých se ke vchodu do sklepa tahalo dřevo na topení, kýval nohama a olizoval zmrzlinu v kornoutu, kterou si musel osobně obstarat v kuchyni. Dřevo jednoduše shodil před ceduli „Vítejte v Château Janvier“ do sněhu.

Ta zmrzlina mi vnukla nápad. „Hele, kluci! Nedali byste si dobrou zmrzlinku?“ křikla jsem.

Nikdo ani nedutal.

Don se pobaveně zahihňal. „Neměla ses tím českým sezonním pracovníkem nechat rozptýlit od svých vlastních povinností, Fanny Funkeová.“

„Ty radši posbírej to dřevo, jestli nechceš mít problém,“ doporučila jsem mu.

Don byl sice na svých devět let malý a spíš hubený a díky pršáčku a cituplným hnědým očím vypadal ohromně nevinně, tajně jsem z něj ale měla strach. Padaly z něj věty, které ani trochu neodpovídaly jeho věku, což mě iritovalo i proto, že mluvil jasným dětským hláskem s rozto-

milým švýcarským přízvukem a k tomu trochu šišlal, což bylo taky roztomilé. Jeho podivný zvyk oslovovat lidi jen celým jménem, k němuž občas připojil i místo původu, přídatné jméno nebo věk – „Máš oko na punčoše, sedmnáctiletá Fanny Funkeová z Achimu u Brém“ –, v sobě měl něco hroživého jako z filmu o mafiánech, když někdo šeptne „vím, kde bydlíš“ a pak ti před dveře položí hlavu koně. Když máte štěstí.

Don a jeho rodiče byli v hotelu štamgasty a Don se tu báječně vyznal. Celý den se potuloval po domě, poslouchal rozhovory a působil pohromy, a přitom se choval, jako by mu celý hotel včetně lidí v něm patřil. Bylo jedno, jestli šlo o personál nebo hosty – Don jakýmsi strašidelným způsobem o všech všechno věděl. I kdyby tajně procházel složky zaměstnanců, což jsem si myslela, bylo strašidelné, jak si všechno do nejmenšího detailu pamatoval. Nákladní výtahy, kanceláře nebo sklep – Don se poflakoval především tam, kam hosté neměli přístup, a protože byl tak malý a roztomilý, málokdy to mělo nějaké následky. Koho si neomotal kolem prstu svým pohledem raněné srnky, toho zastrašil tím, že ho oslovil celým jménem a jen tak mimochodem zmínil svého zazobaného tatínka Dona Burkhardta seniora a jeho přátelské vztahy s jedním ze dvou bratrů Montfortových, jimž hotel patří. Každopádně se mnou to tak dělal. A i když jsem se pokoušela nedat to na sobě znát, stejně jeho mafiánské metody docela fungovaly. Především jsem ho načapala, jak si zcela vědomě a záměrně otírá ruce umazané od čokolády o sametový závěs v malém ves-

tibulu v druhém patře. Moje rozhořčení kvitoval se zamyšleným úsměvem. „Ach, Fanny Funkeová z Achimu u Brém, která zanechala školy, má očividně slabost pro ohyždné závěsy!“

To mě pořádně dožralo. Všechny závěsy a polštáře v celém patře byly ušité ze stejné látky, překrásné, tmavě červené a na nich byli matnou zlatou vyšití ptáci a květiny. Nemuseli jste být odborník, abyste poznali, jak vzácné byly, i když ta červená už v průběhu let nejspíš trochu vybledla. Když jste opatrně přejeli prsty po sametu, jako by vás skoro taky pohladil.

„A vůbec, není snad tvým úkolem to tady všechno udržovat čisté, pokojská na výpomoc, Fanny Funkeová s legračními pihami?“ zeptal se Don. Předevčírem jsem totiž ještě nebyla přidělená na hlídání dětí, ale na úklid domu. „Co myslíš, kolik peněz každý den nechá můj otec v tomhle hotelu? A co myslíš, koho odsud spíš vyhodí – tebe, nebo mě? Na tvém místě bych byl rád, že je to čokoláda, a vbrzku bych se pokusil ty fleky odstranit, než ti slečinka Müllerová zase uštedří kázání.“ (Odkud vůbec znal takové výrazy? Ani moje babička tak nemluvila.)

„A na tvém místě bych zase co nejrychlejc zmizela, než tě přetáhnu prachovkou přes zadek!“ odsekla jsem, ale Don se odtamtud odlouдал s úsměvem, protože dobře věděl, že vyhrál. Slečinky Müllerové, místní hospodyně, jsem se totiž bála mnohem víc než jeho. A když jsem ze závěsu kartáčovala tu čokoládu, opravdu jsem na chvílku pocítila vděk, že to je opravdu jen čokoláda.

„Jestli tu někdo bude mít nepříjemnosti, budeš to ty,“ řekl Don teď a olizoval svoji zmrzlinu. „Ty jsi flirtovala s osmatřicetiletým kníratým Jaromírem Novákem, místo abys dávala pozor na děti. Můžu to dokázat.“

„Já jsem neflirtovala,“ uvedla jsem hned na pravou míru. „Jen jsem Jaromírovi rychle pomohla rozmotat ten světelný řetěz. Což koneckonců patří k mé práci.“ Nebyla jsem výlučně jen chůva, podle popisu práce byla praktikantka v hotelu „holka pro všechno“ a „kdykoli flexibilně použitelná“.

Don zavrtěl hlavou. „Smála ses, dávala sis pramínek vlasů za ucho a zakláněla hlavu – to všechno jsou v řeči těla znaky ženského tokání.“

„Nesmysl!“ vykřikla jsem našťavaně. „Jaromír je na mě moc starý a má doma ženu a děti, které miluje.“ A i kdyby byl o dvacet let mladší a single, nikdy bych s ním neflirtovala. Já totiž ze zásady neflirtuju. Už jen to slovo „flirtovat“ mě děsí. „A mimochod...“ zarazila jsem se. Donův obličej prozrazoval, jak moc ho těšilo, že se tak vehementně hájím. Dokazovalo mu to totiž, že ho беру vážně. Přitom to bylo to poslední, co bych mu chtěla sdělit.

„Takže co teď? Viděl jsi ta dvojčata, nebo ne?“ zeptala jsem se příkře.

Don okamžitě změnil taktiku. „Vím dokonce, kde se schovávají.“ Obdařil mě důvěřivým pohledem, který by mu záviděl i Bambi. „Prozradím ti to, jestli mě moc pěkně poprosíš.“

„Pěkně prosím,“ řekla jsem trochu nerada.

„Moc pěkně!“ požadoval Don.

„Moc pěkně prosím,“ zaskřípala jsem zuby.

Don se potěšeně rozesmál. „Teď ti prozradím, proč jsi špatná chůva: Jednoduše nevyzařuješ přirozenou autoritu. Děti to cítí.“

„A já ti teď prozradím, proč nemáš žádné kamarády: Jednoduše nevyzařuješ žádnou přirozenou laskavost.“ Vyjelo ze mě dřív, než mi došlo, jak podlé to vlastně je. Zahanbeně jsem se kousla do rtu. Opravdu jsem byla ta nejhorší chůva na světě, když zvládnou ztratit dva prťavé šestileté kluky jen proto, že jsem se na chvíli otočila, a pak mám ještě nutkavou touhu osobně zlikvidovat Bambiho. Přitom jsem tuhle roční praxi v hotelu dostala nejspíš jen proto, že jsem do životopisu uvedla zkušenost se staráním se o mé dva mladší bratry, a tím jsem vzbudila dojem, že jsem nějak zvlášť šikovná a mám ráda děti.

„Auvajs!“ Don mi ze saní nastavil nohu a bylo to o vlásek, ale zvládla jsem to, aniž bych upadla. Mít ráda děti, to tak! Děti jsou jako morová rána. Ale nebylo to k ničemu: Dva z nich jsem ještě musela najít. A to třetí budu teď prostě ignorovat.

„Kluci! Kde jste?“ Pokusila jsem se znít přátelsky a vůbec ne vystresovaně, jako bychom si prostě jen hráli na schovávanou. Nic se ani nepohnulo. Přitom předtím nedovedli na chvíli držet pusy a neustále mluvili v pošahaných rýmech. Kdybych si zatraceně aspoň vzpomněla na jejich křestní jména! Byla taková nějaká pseudoanglicky hipsterská jako... „Joshi? Ashley? Kde jste? Copak si nechcete dostavět toho sněhuláka? Donesla jsem extra mrkev na nos.“

Don se znova zahihňal. „Nevíš ani, jak se jmenují, ty neschopná Fanny. Tu karotku si můžeš strčit víš kam. Prostě to vzdej!“

Dělala jsem, že ho neslyším. V žádném případě to teď nemůžu vzdát. Za poslední tři měsíce jsem se postavila už jinacím výzvám. A tak zlé, jak to na první pohled vypadalo, to tu zase není. Mojí prací bylo zabavit Baue-rova dvojčata (Laramyho? Jasona?) na čerstvém vzduchu, zatímco si jejich rodiče v hotelu v klidu zabalí věci a odhlásí se. A když se to tak vezme, nic jiného vlastně ani nedělám: Ti zatracení spratci se určitě ohromně baví, že se jim podařilo zmizet a schovat se. Na čerstvém vzduchu.

„Už jsi slyšela něco o zanedbání povinné péče, budoucí bývalá praktikantko Fanny Funkeová?“ Don lízal zmrzlinu. „Doufám, že jsi dobře pojištěná. Na tvém místě bych se modlil, aby nepropadli trhlinou v ledovci. Jakmile začne sněžit, ani pátrací psi je nenajdou.“

Potlačila jsem nutkání zacpat si uši. Tohle dítě musí být ztělesněný ďábel. Pokud vím, nebyly tu nikde žádné trhliny v ledovci, ale sama jsem slyšela, jak ustrašeně zním. „Nechcete si na rozloučenou ještě pohladit veverku?“

„Na to ti neskočí!“ Don odcvrnkl jen zpola sněženou zmrzlinu do sněhu. „Ale co, nebudu takový. Běželi tímhle směrem.“ Ukázal k nové bruslařské dráze, kterou před pár dny vykouzlili starouš Stucky a Jaromír vedle prastarého dětského kolotoče. „Myslím, že se nejspíš chtěli schovat v lyžárně.“

Zas tak blbá jsem nebyla. Místo abych se vydala, kam ukazoval, odhodlaně jsem vyrazila opačným směrem. A opravdu – sotva jsem ušla pár metrů, zaslechla jsem potlačované hihňání a uviděla, jak se otrásla větev půlměsíční jedle, kterou Jaromír a starouš Stucky v listopadu obmotali světelným řetězem, což však zahrnovalo poněkud riskantní horolezecký výkon. Jaromír totiž šplhal a starouš Stucky mu držel světla. Půlměsíční jedle se stromu říkalo proto, že světla na něm byla naaranžovaná jen na větvích směřovaných k hotelu. Byla to už třicet let světla, říkali mi, ale protože jedle za tu dobu vyrostla, ale světelný řetěz ne, stačil teď zkrátka jen na půlku stromu. Večer se tedy třpytila a zářila jedna strana jedle do oken hotelu, zatímco ta druhá, obrácená k údolí, se tiše a temně rozplynula do nočního nebe stejně jako měsíc. Půlměsíční jedle taky tvořila hranici mezi upravovanými a osvětlenými zelenými plochami a přírodou ponechanou samu sobě. Ale teď když bylo všechno pod vysokou vrstvou sněhu, to beztak nehrálo žádnou roli.

Ten strom byl ovšem opravdu perfektní schovávačka, když jste měřili jen metr dvacet. Větve byly členité, sahaly až k zemi a pod nimi bylo nejspíš útulno a sucho, postel z mechu a jedlového jedličí, kam se sníh zatím nedostal.

Abych ty děti nevyplašila, nešla jsem přímo k nim, ale přibližovala jsem se v nenápadném oblouku. „Tahle Bauevic dvojčata jsou opravdu moc chytrá, jak se dovedou schovat,“ pronesla jsem okázale nahlas. „Taková škoda, že je nemůžu najít a ukázat jim to obrovské překvapení, co pro ně mám. A nejsou to jen ty veverka...“

Zpod jedle se ozvalo šuškáni. Nedokázala jsem potlačit vítězoslavný úsměv.

Ale moje spokojenost netrvala dlouho.

„Nenechte se zblbnout, Jaydene a Ashi Bauerovi z Limburgu na řece Lahn!“ vykřikl přímo za mnou Don. Opustil svoje místo na saních, aby mi dál ztěžoval život. „Nemá pro vás žádné překvapení. A už vůbec ne veverku! Chce vás jen chytit a pak budete muset jet s rodiči domů a bude po legraci! Radši zmizte!“

„Jayden a Ash jsou tak chytrí, že by nikdy nedali na hloupého Dona,“ pronesla jsem s nadějí v hlase, ale to už děti lezly zpod stromu ven a s povykem utíkaly přes parkoviště. Don uznale zatleskal. Nezbylo mi nic jiného než se také rozběhnout. Moji svěřenci bohužel běželi špatným směrem, pryč od hotelu dolů k silnici. Zručně přeskočili zábranu ze špinavého sněhu, který sem nahrnula rolba, přešli vozovku a na protější straně znovu lezli na stěnu ze sněhu.

„Ne! To je nebezpečné!“ křikla jsem a škrábala se za nimi. Fakt to bylo nebezpečné. Po silnici toho sice moc nejezdilo, protože končila tady nahoře u hotelu, ale kroutila se v dobrodružných serpentínách jako třpytivá černá stužka až dolů do údolí a byla poměrně prudká. Ještě prudší byl smrký porostlý svah, na který rozesmáté děti vylezly. Jako malé chytré opičky se přitom držely nízko visících větví a bleskurychle ručkovaly dolů. Na rozdíl od nich mě několikrát roztátá a zase zmrzlá sněhová pokrývka neunesla, s praskáním jsem se při každém kroku propadla až po kolena. Bylo to, jako bych se pokoušela utíkat po kara-

melové krustě na nějaké obří a křivě stojící misce s crème brûlée.

„Stůjte,“ křikla jsem zoufale. „Prosím!“

„Prosím, kosím, vosím vodu nosím!“ hulákala dvojčata potěšeně. Don měl pravdu. Neměla jsem vůbec žádnou autoritu.

Děti už se dostaly k další serpentíně a znovu přešly přes vozovku.

„Opravdu byste se už měli zastavit!“ Noha se mi teď do sněhu propadla obzvlášť hluboko, tak jsem ji rychle vytahovala a pokusila se o delší kroky. „Tady jsou... medvědi!“

„Medvědi, nevědí, povědí, huh...“ Jeden z nich upadl, sklouzl se po zadku a narazil přímo do nejbližšího stromu, což ho hrozně rozesmálo. Jeho bratrovi to připadalo tak legrační, že se taky posadil, a pokusil se urazit kus cesty po zadku.

„Nedělej to!“ vykřikla jsem polekaně, protože už jsem viděla, jak se neovladatelně řítí dolů po svahu, dokud si nezlomí vaz o jeden z kmenů nebo je na silnici nesrazí auto. Měla jsem pocit, že už slyším zvuk motoru, a zdvojnásobila jsem svoje úsilí dostat se dál. Přitom jsem sama ztratila rovnováhu, přistála na břicho ve sněhu a v tu ránu ze mě byly neovladatelné lidské boby. Rozložení váhy a hladký povrch mého kabátu se postaraly o to, že jsem teď letěla po sněhu dolů a moje roztažené paže ani výkřik – něco tak nenápaditého jako „Néééééééé!“ – mě nemohly zastavit. Prosvištěla jsem kolem dvojčat, prolétla přes další sněhovou zábranu a přistála jsem přímo na vozovce. To všechno

se odehrálo tak rychle, že mi ani nestihl proběhnout život před očima.

Děti také ničím nebrzděny přeletěly zábranu a s kecnutím dopadly na mě. Soudě podle jejich rozdováděného smíchu se jim nic nestalo. Se mnou to tak jisté nebylo. Ale než jsem stihla překontrolovat, jestli jsem ještě vůbec naživu, zaslechla jsem kvílení brzd. A krátce nato rozčilený hlas: „Copak jste se zbláznili? Skoro jsem vás přejel!“

Odstrčila jsem nohu jednoho z dvojčat z obličeje a pokusila jsem se zvednout hlavu. Jen necelý metr od nás byl nárazník auta. Byl to malý, tmavě zelený vůz s curyšskou poznávací značkou. Dveře byly otevřené dokořán a řidič, kluk jen o něco málo starší než já, stál přímo před námi. Vypadal vyděšený k smrti, čemuž jsem naprosto rozuměla.

Samým šokem mi dodatečně začaly drkotat zuby. To bylo teda fakt zatraceně těsný.

„Je někdo zraněný?“ zeptal se ten kluk.

Posbírala jsem se a překvapilo mě, že jsem celá. Sice to bylo tvrdé přistání, ale péřový kabát a tlusté rukavice mě uchránily před odřeninami a horšími věcmi. „Myslím, že ne,“ odpověděla jsem a podrobila jsem dvojčata rychlému zkoumavému pohledu. Nikde žádná krev, žádné překroucené končetiny, zuby už jim scházely předtím, jen zářící oči a červené tváře. Tak vypadají šťastné děti.

„Ještě jednou!“ křičeli. „To bylo boží!“

Pro jistotu jsem je popadla za kapuce pořád ještě zářivě bílých bund.

„Bylo to naprosto nerozumné a nebezpečné,“ nadával ten kluk. „Mohli jste být mrtví.“

Panebože, no jo. „Moc mě to mrzí. Jenže když ti uklouzne noha na takovýmhle svahu, pak je skoro nemožné se zase...“

„A byla by to moje vina,“ skočil mi do řeči. Vůbec mě neposlouchal a mluvil spíš sám k sobě než ke mně. Zachmuřeně hleděl před sebe do prázdna. „Došlo by na soudní řízení, v němž by byli všichni svědci mrtví a já bych nejspíš musel do vězení, sebrali by mi řidičák a můj otec...“ otrásl se a přestal mluvit.

Odkášala jsem si. „Když se to tak vezme, měli bychom se prostě radovat, že jsme všichni ještě naživu!“ Drkotání zubů pominulo, takže jsem si dovolila úsměv. Taky bych mu ráda položila ruku na paži, abych ho vytáhla z toho jeho paralelního světa, ale netroufala jsem si pustit děti. „Jak už jsem řekla, je mi hrozně moc líto, že jsme ti způsobili takový šok. Byl bys tak hodný a hodil nás autem nahoru k hotelu? Jedeš tam, ne?“ Samozřejmě že tam jel, tady nahoře nic jiného nebylo. Nejspíš to byla jedna z šesti posil, kterou vzali do restaurace kvůli vánočním prázdninám.

„Vy jste hosté z Německa, jo?“

„Jo, po, kšó, blabló, fňó,“ odpověděl Ash. Nebo to byl možná Jayden. Vypadali naprosto stejně. Kluk přikývl, jako by se tím vše vysvětlovalo. Otevřel těm dvěma dveře na zadní sedadlo. Pro jistotu jsem jejich kapuce pustila teprve v okamžiku, kdy byli připoutaní.

„Tak! To bychom měli.“ S úlevou jsem zabouchla dveře a vděčně jsem se na kluka usmála. „Dětská pojistka! Nejlepší vynález hned po knihtisku.“

„Tvoji bratři asi rádi utíkají, co?“

„To nejsou moji bratři. Nejsem hotelový host, jsem tu na roční praxi a dneska je to poprvé, co mám na starosti hlídání dětí.“ Zasmála jsem se. „Není to nejlepší začátek, jak sis určitě všiml. Já a děti – to není dobrá kombinace. Abych byla upřímná, víc se mi líbilo dokonce i v prádelně, ačkoli jsem se hned první den spálila o mandl. A taky jsem zničila ubrousek s monogramem.“ Obyčejně nebývám s cizími lidmi tak hovorná, muselo to být tím šokem a čistou radostí, že jsem ještě naživu. Kromě toho měl ten kluk tak nějak důvěryhodný obličej. „Jenom prosím nikomu neříkej, že ty děti za mojí péče málem přejelo auto, jo? Jinak mě vyhodí.“ Sundala jsem si rukavici a natáhla jsem k němu ruku. „Mimochodem já jsem Fanny. Fanny Funkeová.“ Moc nescházelo a dodala jsem „Fanny Funkeová z Achimu u Brém, která zanechala školy“, tak moc už mě Don Burkhardt junior ovlivnil.

„Ben.“ Kluk taky napřáhl ruku a potřásl jsmo si. Můj proud řeči ho asi uklidnil, protože se usmíval. „Ben Montfort.“

„To je legrační,“ řekla jsem. „Majitelé hotelu se taky jmenujou Montfortovi. Roman a Rudolf Montfortovi. Jsou to bratři...“

Ach bože. Ach. Bože. Vyděšeně jsem na něj zírala. „Prosím, řekni mi, že nejsi jejich příbuzný.“

Ben lítostivě pokrčil rameny. „Je mi líto,“ řekl.